

BEGRAVEN IN DEN ACHTERTUIN

door J. Bellingher

„Wel lieve deugd!” — Miss Lucinda Pennypacker hield halverwegen op met haar bezigheid, het neerlaten van het gordijn in de achterkamer, en tuurde naar buiten, waar de duisternis inviel. Er was reden voor den uitroep der bedaagde maagd. Door den naastgelegen tuin gleed de wazige figuur van een man naar den versten hoek. Daar gekomen keek hij nerveus links en rechts. Klaarblijkelijk gerustgesteld begon hij vliegensvlug een gat te graven, zag nog eens rond, haalde een doosje uit zijn zak en deponeerde dat in den kuil. Daarna gooide hij de opening weer dicht, verwijderde alle sporen en verdween weer in 't huis, even geheimzinnig als hij gekomen was. — Het spichtige knotje haar van Miss Pennypacker bibberde zenuwachtig. Zij liet het gordijn verder zakken.

„Wel lieve deugd,” herhaalde zij luid. „En dat in zoo'n nette buurt als hier! Wat moet die man? Niet veel goeds; dat is zeker.” Zij opende de slaapkamerdeur — „Martha!”

„Ja Lucinda.” Haar zwaarlijvige zuster schommelde naar binnen. „Wat is er?”

„Ik zag Mr. Townsend.” Zij wachtte even, opdat een sfeer van geheimzinnigheid zich zou kunnen zetten, maar zij werd teleurgesteld. De uitdrukking op haar zusters gezicht verraadde nauwelijks eenige nieuwsgierigheid. Miss Pennypacker deed daarop haar verhaal. „Nu vraag ik je, is dat verdacht of niet?” eindigde zij.

„Misschien kuldde hij bloembollen?”

„Bloembollen!” Lucinda snoof verachtelijk. „Nonsens! Bloembollen in een doos begraven en op dit uur. Hij deed veel te verdacht.”

„Nu, dan weet ik niet wat hij deed. Maar het zal niets verkeerd zijn geweest. Hij is een aardige jonge man, en wat beleefd. Iederen keer dat hij me ziet, neemt hij zijn hoed voor mij af. Hij...”

„Zoo!” viel Lucinda streng in. „Ik moet zeggen dat ik verbaasd sta een ongehuwde dame van jouw leeftijd zoo te hooren spreken. Dat een man beleefd is, beteekent volstrekt niet dat hij anders is dan de rest.” En Martha gaf toe, als altijd.

Den volgenden morgen, na het ontbijt, las Miss Lucinda Pennypacker de courant voor. „Bijeenkomst van de Dames-Naai-club,” las zij. „Mrs. Simpson houdt een lezing over kattenverzorging — Martha, daar gaan we niet heen. 't Is een onuitstaanbaar mensch. Heb je wel eens opgelet hoe zij zich kleedt? Lijkt wel een meisje van zestien. En tweemaal weduwe geweest! Zij kijkt nog naar alle mannen, zei Miss Winston laatst, zij —” Zij stopte plotse-ling; haar bril gleed over haar neus heen.... Een oogenblik was zij sprakeloos, toen kwam de explosie. „Martha! Luister hier!” Met een knokigen wijsvinger schoof Lucinda langs de kopletters boven een bericht. „Gestolen geldswaarden begraven onder een boom. Betrapt door de politie. George Elmore, kassier van de Eerste

Nationale Bank heeft heden bekend.”

„Begrijp je dat, Martha?”

„Begrijpen? Wat?”

„Nou, alles; jij gans.” Lucinda's toetje en bril wibbelden van ongeduld. „Weet je niet meer wat ik je gisteren vertelde van Mr. Townsend, die iets in zijn achtertuin begroef?” — „Ja.” — „Hij is ook aan een bank verbonden, en misschien heeft hij wel hetzelfde gedaan als die kassier. Gestolen goed begraven.”

„Oh, zou je dat werkelijk denken? Hij is nog maar pas getrouwd, zeggen ze.”

Martha was bepaald ontdaan.

„Denken? Ik ben er zeker van! Vanavond ga ik er weer op letten. Hij neemt misschien iederen dag een beetje mee, denkend dat niemand dat bemerken zal. Zijn arme vrouw. Als 'k daaraan denk, voel ik me gelukkiger dan ooit, dat ik nooit getrouwd ben.” En Lucinda had het air van een, die voelt, dat haar juist oordeel over een belangrijke zaak nog eens bevestigd is geworden.

Dien avond stonden beiden op wacht achter de gordijnen. En in het laatste schemerlicht herhaalde zich het tooneel van den vorigen avond. Toen de vaag zichtbare gestalte van Mr. Townsend weer in zijn huis was verdwenen, zonk Martha in een stoel, perplex. „En hij leek zoo'n nette man.”

Lucinda wreef haar brillenglazen met de houding van iemand, die een definitief besluit heeft genomen. „We zullen morgenavond nog eens opletten, en dan waarschuwen we de politie. Denk eens aan Martha; een bankroover, vlak naast ons.”

„Vannacht zetten we de waschtafel tegen de deur,” zei Martha. „Wat beleven we toch; en in zoo'n nette buurt. Oh! Oh!”

Het tooneel herhaalde zich voor den derden keer, en den daarop volgenden morgen, dadelijk na het ontbijt, telefoneerde Lucinda.

„Hallo, met politiebureau? Ja, met Miss Pennypacker. Hoort u eens mijnheer; er gebeuren hier geheimzinnige dingen. Ik zal u alles vertellen. Wat zegt u? Mijn adres? Grovestreet 240. Het huis is makkelijk te vinden; we hebben geraniums in de vensters. Wat zegt u? Stuurt u iemand. All right. Kijk eens mijnheer, ik wou u vertellen — Hallo, hallo —” Verontwaardigd legde Lucinda den hoorn neer.

„Hoe vind je zoo iets, Martha? Hij breekt gewoon af! Zoo behandelt de politie de belastingbetalers.” Op dat oogenblik ging Mr. Townsend voorbij. Hij zag de beide dames voor het raam en nam beleefd zijn hoed af. Lucinda groette terug, iets te vriendelijk, en Martha zuchtte: „Och, och, zoo'n nette man toch.”

Tien minuten later werd er gebeld. Beide dames stoven naar de voordeur. Daar stond een eenvoudig gekleed heer.

„Ik ben Donovan, van het hoofdbureau,” stelde hij zich voor; „u heeft ons getelefoneerd niet waar? Wat heeft u?”

„Komt u binnen,” zei Lucinda, en toen de deur achter hem gesloten was, ratelde zij haar verhaal af. Martha stond er met gevouwen handen bij. De politiemans luis-terde aandachtig.

„Klinkt nogal verdacht,” merkte hij toen op. „Hij werkt op een bank in de stad, zegt u? Zoo, zoo. Hoe staat hij in de buurt bekend? Speelt hij; drinkt hij; groote uitgaven?”

Beide dames moesten toegeven dat Mr. Townsend heel bescheiden leefde.

„Hm; pas getrouwd, zei u? Is zijn vrouw lichtzinnig? Gaat zij kostbaar gekleed?”

„N-neen, dat gaat wel, we hebben haar een paar keer gezien, als we door het raam keken. Ze is juist gekleed als alle andere jonge vrouwen van tegenwoordig,” moesten de dames toegeven.

Mr. Donovan maakte eenige aanteeke-ningen. „All right; we zullen Mr. Townsend een paar dagen in het oog laten houden en eens afwachten.”

„Zou het niet beter zijn als de politie vannacht de wacht in zijn tuin hield, verborgen natuurlijk, om hem op heeterdaad te betrappen?”

„Dat gaat niet. We hebben een volmacht noodig om op zijn terrein te mogen komen, en die mag op deze gegevens niet verstrekt worden. — Hij kan ontsnappen, zegt u? Dien wij in 't oog houden, ontsnapt niet. Als er iets gebeurt, zullen we het u laten weten. Goeden morgen dames.” Hij greep zijn hoed en vertrok.

„Heb je ooit zooiets beleefd, Martha,” riep Miss Lucinda verontwaardigd. „De belastingbetalers verspillen absoluut hun geld aan een volkomen nuttelooze politie. Ze doen niets.”

„Neen,” gaf haar ietwat kalmer zuster toe. „Ik geloof niet dat de politie ons veel bescherming verleent. Maar wij kunnen toch niets anders doen.”

„Niets anders doen,” Miss Lucinda richtte zich eens extra op; „wacht maar eens even. Ik ben van plan deze zaak nauwkeurig te behandelen. Wacht maar eens.”

Lucinda telefoneerde weer, en twintig minuten later ontvingen de dames in haar zitkamer Mr. Greyer van Jones' particulier detective-bureau. En Lucinda vertelde weer haar verhaal.

„U wenscht dat wij hem in 't oog houden,” zei de man, toen het relaas was afgelopen. „Dat kunt u gedaan krijgen. Ik zal vanavond beginnen.”

„Neen, neen,” Lucinda sprak beslist. „Dat doet de politie al, wat naar mijn idee absoluut geen waarde heeft. Wat ik verlang, is, dat iemand zich vanavond in zijn tuin verbergt en die doos opgraaft. Wilt u dat doen?”

„Maar dat vereischt een....”

„Volmacht,” eindigde zij den zin voor hem. „Dat heeft de politie me ook al verteld. Heel goed, als u dat niet wenscht te doen, zal ik van uw diensten geen gebruik maken.”

„Een oogenblik, Miss. Ik heb niet gezegd dat ik het niet doen wilde. Maar iemands eigendom binnendringen zonder volmacht is een riskante kwestie. Hij heeft het recht op me te schieten. Maar als de prijs het goed maakt — laten we zeggen, vijftig gulden — ben ik bereid het risico te wagen. Vijftig gulden, geen cent minder.”

Miss Lucinda en miss Martha keken elkander aan. Vijftig gulden was een heele som. Maar toen dacht miss Lucinda aan de glorie, als Mr. Townsend ontmaskerd